

עין משפט ונר מצוה

לוי א ב ג ד מיי פ"ג מהל' טומאת אוכלין הלכה ד:

לז ה מיי פ"ד מהלכות שחיטה הל' יג טוש"ע י"ד ס"י ב סעיף י: לח ו מיי פ"א שם הל' ב סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד ס"י כז:

לחז ד מיי פ"כ מהל' טומאת מת הל' ג: כז ח מיי פ"ב מהלכות אוסורי ביאה הל' יב: **בבא ט** מיי פ"א מהל' שאר אצות הטומאות הלכה ח: **בב י** מיי שם הלכה יב:

שיטה מקובצת

אן מטמאה טומאת אוכלים. נ"ב עי' תוס' לעיל דף כ"ב: **א** טעמא דצריכה מחשבה משום: **א** אבל בכרכים תנן בבכורות דאין צריכין: **א** ולהכי הוי כפורש מן החי שאסור: **א** בעי ר"א מתניא: **א** כיון דאינה מטמאה טומאת [נבלות] חיה היא ומצלת או דלמא: **א** אבל נתכנס מאיליו כגון שהכניסוהו תינוקות או חיה אחר הפשט:

קבא:

הוא"ל ויכול לגוררה ולהעמידה על פחות מבזית. פ"ה שיכול לחותכה בחמיכות קטנות פחותות מכזית בעודה מפרכסת

ולא היה צריך לפרש כן אלא אפילו חמיכות גדולות ובלעד שלא יהיו אברים דבשר מן החי לא מטמא כדאמר לקמן צפרקין (דף קמח:) ועל הנזלה הוא דקאמר צריך ששייר ויעמיד על **ו** (טומאה) פחות מכזית: **ו****להעמידה על פחות מבזית.** וא"ת השתא נמי

סופו לטמא טומאה חמורה כיון דאילו מנטרף ליה עם חלי זית אחר מטמא כדאמר פ' דס שחיטה (כריתות דף כח.) וי"ל דהתם נזנלה שמתה לגמרי מהני צירוף אצל הכא הואיל וסופו לטמא טומאה חמורה אחר שתמות שילרפנה לכזית לא אמרי: **ו****מ"א** אמר חזקיה הכי. דחזקיה אחזקיה **י** נחלא ליה לאקשו"י אע"ג דהוי מזי לאקשו"י בלאו הכי ממתינתין דקתני אצל לא טומאת נבילות אחזקיה דאמר מתה היא: **נ****חזרה אין בה טומאה של ב"ום.** היינו נמי אין מטמאה טומאת אוכלין דקתני גבי שחט זה סימן אחד אלא משום דלא עשה זה דרך שחיטה נקט האי לינשא כלומר נחרי **ט** והתם פשט דאין זה טומאה כלל כיון דלא ענד כלל דרך שחיטה: **ועובר** כוכבים ששחט בהמה טהורה ל"שאר"א. נדומא נקט דאפי' לישראל דבשחיטה תליא מילתא אבר הפורש ממנה כפורש מן החי: **א****ב"י** אמר אינה מצ"ת כו'. וטעמא משום דכי חיה היא לכל דבריה ולכן רוצעה חייב ומי"מ מטמא טומאת אוכלין כיון דבת אכילה היא ובקונט' פירש משום דלחומרא ותיימה אי ספיקא היא אמאי רוצעה חייב: **א**

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

שסופה לטמא טומאה חמורה. אדם ובגדים אם יאכלנה הילכך אינה צריכה הכשר דילפינן מזרעים. וטעמא **א** דמחשבה משום דסתמא לאו לאכילה קיימא ובכפרים קיימינן שאין רגילים לאכול עופות אצל בכרכים תנן **א** (עוק"ז פ"ג משנה א) דאין צריכין מחשבה דסתמא לאכילת עוצדי כוכבים עומדת: **א****מר חזקיה.**

שאינ מתניטין דבמפרכסת קיימינן שעדיין אין זה טומאה חמורה וסופה נמי שמא לא תבא לידי טומאה חמורה שהרי הוא יכול לגוררה לגירורים דקים פחותים פחותים מכזית עד שמכלה כולה ושוב לא תטמא טומאת נבלות אצל נבלת עוף טהור כבר מתה וראויה לטמא טומאה חמורה: **ומי אמר חזקיה הכי.** אלמא סבירא ליה לחזקיה הא דמתן דאין טומאת נבלות במפרכסת: **שחט זה.** בטמאה: **אינה לאכרים.** אין כן נח

מחרי עליה משום אבר מן החי וי"ש בטורה דליכא מידי דלישראל שרי ולעוצד כוכבים אסור ואפילו רבי יוחנן מודי זה בטורה: **א"ל** מודה חזקיה דאינה מטמאה כנבילה ואע"פ שמותרת לבני נח דילמא מכלל חיה ולכלל מתה לא באת ובטומאת נבלות כוונתו **י** וכי ימות: **דפני רב אושעיא כוונתו.** דאסורה לבני נח: **מטמאה טומאת אוכלין.** אם נגעה בשרץ וחזרה ונגעה באוכלין הואיל וישראל שחטה שחיטה מעלייתא וחישב עליה להאכילה לעוצד כוכבים כרפרישת לעיל **י**: **כפורש מן החי.** ומטמא מיד כאצר מן הנזלה דאמרי' זהאי פירקא (לקמן דף קמח:) אבר מן החי מטמא כנזלה: **ובשר הפורש ממנה כפורש מן החי.** אין זו טומאה דבשר הפורש מן החי טהור ולהכי הוי ח'כמן החי שאסור לבני נח: **אפילו לאחר שחלא נפשה.** הואיל ונתקח מחיים והיינו כר' יוחנן: **שחט זה אחד אינה מטמאה טומאת אוכלין.** דלא אשכחן היתר אכילה דכחוטה לא לישראל ולא לבני נח וכן נחמרה ועודה מפרכסת: **מטמאה טומאת אוכלין.** הואיל ויש היתר אכילה דזוגמתה אם שחטה ישראל השתא נמי מהניא לה הך מחשבת עוצד כוכבים לצורך ישראל לשיייה אוכל: **במקום שאין עושה אוסה טרפה.** כגון חלי קנה: **שחט ישראל.** וגמר עוצד כוכבים הואיל וגמרו ציד עוצד כוכבים טרפה: **יפה יפה.** יותר מנשר אחר מפני שלא הספיק דמו לנאת וכשחותכו נבלע בתוכה לפי שכשהזהמה מויליאה נשמה היא מתאנחת ומוזיא דמה יפה: **וממסין לה עד שחלא נפשה.** כדתינא בחרצב מיתות (פסהד"ן דף

סג.) מנין לאוכל מזהמה קודם שחלא נפשה שהוא בלא תעשה שנאמר וַיִּקְרָא יְיָ לא תאכלו על הדם ואסמכתא דרבנן בעלמא היא: **אחד עוצד כוכבים ואחד ישראל מותרים זו.** דהואיל ומותר לישראל הותר אף לעוצד כוכבים דליכא מידי דלישראל שרי ולעוצד כוכבים אסור. אצל הך דלעיל שחיטת טמאה וכן שחיטת עוצד כוכבים בטורה אין זה היתר לישראל ולעוצד כוכבים נמי לא משתריא דחיה היא: **מסייע ליה לרב אידי.** הא דקתני שאף העוצד כוכבים מותר זו: **שיצריא.** בשר זה טוב לרפואה: **צעי רבי אלעזר.** יאמתנינא דישיראל בטמאה ועוצד כוכבים בטורה דטעמא דמשוינן לה אוכלא משום שחיטה היא דהא נחריא אין זה טומאה: **שהה זה או דרם מהו.** מי הוי כנחירה ולא מטמאה: **דנשהמה טהורה.** כאילו מטהרה לאכילה: **למאי.** הלכתא קא דייק כולי האי הכשר שחיטה בטורה **י**: **מהו שחלי על הנלועין שבתוכה.** ישראל בטמאה ועוצד כוכבים בטורה ומפרכסת ובלעה כלים בחייה והרי היא בזהל המת מהו שחלי עליה כדאמרן בזהמה המקשה (לעיל דף ע"א): בלע טבעת טהורה ונכנס לזהל המת לא נטמאה הכא מאי כיון דאינה מטמאה טומאת ונבלות חיה היא **ה** או דילמא כיון דמטמאה טומאת אוכלין אינה מגלת דלאו בלוע הוא. ובישראל בטורה לא מיבעי לן דודאי אינה מגלת הואיל ואף באכילה מותרת ועוצד כוכבים בטמאה פשיטא לן דמגלת הואיל ואין זה טומאה של כלום אלמא חיה היא: **א"ל מטמאה טומאת אוכלין.** אלמא מתה היא: **ומגלת.** בתמייה: **אמר אב"י אינה מגלת כו'.** לחומרא: **חייב.** מיתה במזיד וחטאת בשוגג: **והוא שכנסו.** דגלי דעתיה דלא בטליה מעיקרא אצל נתכנס מאליו וי'כמו שכנסוהו תינוקות אחר הפשט לא הואיל ובטל מתחלה ונעשה עור תו לא הדר הוי בשר דלטומאת אוכלין הוא דמהניא מחשבה לשויה אוכלא דאפילו עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין [לעיל עו:] אחרי שעשאו כך אצל לשויה בשר לא:

פלוגתא

מסורת הש"ס

א [מספסתא אהלות רפ"ב], **ב** לעיל יט:, **ג** לעיל יט:, **א** לעיל לג:, **ד** [ויקרא יא], **ה** [ע"א ד"ה השחטן], **ו** [בטורה רש"י], **ז** ר"מ מ"ו, **ח** ז"ל התם בלא וי"ו. מהר"מ,

ג'וין הש"ס

תוס' ד"ח ומי וכו' נוחא ליה. עי' לעיל דף קנז ע"ב תוד"ה ומי:

הגהות הב"ח

א רש"י ד"ה מהו שחלי וכו' חיה היא ומצלת או דלמא:

מוסף רש"י

הרוצה לאכול כו'. משום דמעלי כדאמר לקמן בסמוך היראה שיצריא **י** (ועי' לג.). מבית שחיטתה. שאינו מחוסר הפשט ויכול לחותכו מיד קודם יציאת הנפש וממסין לה עד שחלא נפשה, דאמרינן בחרצב מיתות (פסהד"ן סג.) מנין שאסור לאכול מן הבהמה קודם שחלא נפשה מ"ל לא תאכלו על הדם (ועי' לג.). אחד עובר כוכבים כו'. ולא אמרינן במיתה תליא מילתא והוא אבר מן החי לגבייהו (שם.) ומדיחו יפה יפה. מפני שעדיין נבלה הדם לנאת ולא ילא (שם.)